

Warszawa, 13 lutego 2018 r.

Sygn. akt R 13/17

POSTANOWIENIE

Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Patryk Jaki

Członkowie Komisji:

Łukasz Kondratko, Paweł Lisecki, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński, Paweł Rabiej, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018 r. na posiedzeniu niejawnym
ponaglenia wniesionego przez J _____ Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w
Warszawie, dotyczącego przewlekłości w prowadzeniu postępowania rozpoznawczego w
sprawie o sygn. akt R 13/17

na podstawie art. 36 § 1, art. 37 § 1 pkt 2 i § 3 pkt 2 w zw. z § 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149) oraz art. 9 ust. 1 i art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. poz. 718)

postanawia:

nie uwzględnić ponaglenia i nie stwierdzić przewlekłości w postępowaniu rozpoznawczym w sprawie o sygn. akt R 13/17, przed Komisją do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa.

Uzasadnienie

W dniu 30 stycznia 2018 r. w Kancelarii Głównej Ministerstwa Sprawiedliwości złożono pismo zawierające ponaglenie J _____ Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, dotyczące przewlekłości w trakcie prowadzenia postępowania w

sprawie o sygn. akt R 13/17. W treści uzasadnienia przedmiotowego ponaglenia wskazano, iż w dniu 28 grudnia 2017 r. J Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie wniosła odwołanie od decyzji Komisji z dnia 22 listopada 2017 r., wydanej w sprawie R 13/17. Podniesiono również, że na dzień 30 marca 2018 r. wyznaczono nowy termin załatwiania sprawy, co w ocenie składającego ponaglenie powoduje stan przewlekłości w sprawie oraz utrudnia spółce prowadzenie działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 37 § 1 pkt 2 k.p.a. 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149, dalej k.p.a.) stronie służy prawo do wniesienia ponaglenia, jeżeli postępowanie jest prowadzone dłużej niż jest to niezbędne do załatwienia sprawy (przewlekłość). W myśl natomiast art. 36 § 1 k.p.a. o każdym przypadku niezakończania sprawy w terminie organ administracji publicznej jest obowiązany zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki, wskazując nowy termin załatwienia sprawy oraz pouczając o prawie do wniesienia ponaglenia.

Nowy termin załatwienia sprawy powinien być wyznaczony w dniach, tygodniach lub miesiącach oraz z zachowaniem ogólnej zasady szybkości postępowania, zawartej w art. 12 k.p.a. (wyrok NSA z 21 czerwca 1996 r., I SAB 28/96, ONSA 1997, nr 2, poz. 97). Początek biegu tego terminu nie może być uzależniony od zdarzenia przyszłego, którego data nastąpienia nie jest pewna (por. wyrok NSA z 22 grudnia 2000 r., III SAB 75/00, LEX nr 48005, w którym stwierdzono, że uzależnienie terminu załatwienia sprawy od wejścia w życie aktu wykonawczego do ustawy narusza art. 36 § 1). Terminy, o których mowa w art. 35 k.p.a., dotyczą także postępowania przed organem odwoławczym, dlatego obowiązki określone w art. 36 k.p.a. ciąży także na organie odwoławczym. Zawiadomienie o nowym terminie załatwienia sprawy jest czynnością materialno-techniczną. Nie można zaskarżyć zawiadomienia o nowym terminie załatwienia sprawy (zob. Piotr Marek Przybysz, Komentarz do art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego).

W okolicznościach niniejszej strony postępowania zostały we właściwy sposób poinformowane o nowym terminie załatwienia sprawy, który został wyznaczony na dzień 30 marca 2018 r., z uwagi na jej szczególnie skomplikowany charakter, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu.

Definicja przewlekłości postępowania, zawarta w art. 37 § 1 pkt 2 k.p.a. jest bardzo ogólna. Aktualny pozostaje pogląd WSA w Łodzi wyrażony w wyroku z dnia 7 marca 2012 r. (II SAB/Łd 2/12, Legalis, teza 2): „przepisy prawa nie definiują wprost na czym polega "przewlekłe prowadzenie postępowania", o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. i art. 37 § 1 K.p.a., to jednak zauważyć należy, iż niewątpliwie pojęcie to ma inny zakres znaczeniowy

niż "bezczynność organu". W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę przewlekłość w prowadzeniu postępowania wystąpi wówczas, gdy organ nie załatwia sprawy w terminie, nie pozostając jednocześnie w bezczynności, a podejmowane przez ten organ czynności procesowe nie charakteryzują się koncentracją niezbędną w świetle art. 12 k.p.a. ustanawiającego zasadę szybkości postępowania, względnie mają charakter czynności pozornych, nie istotnych dla merytorycznego załatwienia sprawy. Inaczej rzecz ujmując przewlekłe prowadzenie przez organ postępowania administracyjnego zaistnieje wówczas, gdy będzie mu można skutecznie przedstawić zarzut niedochowania należytej staranności w takim zorganizowaniu postępowania administracyjnego by zakończyło się ono w rozsądnym terminie, względnie zarzut przeprowadzania czynności (w tym dowodowych) pozbawionych dla sprawy jakiegokolwiek znaczenia. A contrario nie sposób przypisać organowi przewlekłego prowadzenia postępowania w sytuacji, gdy podejmuje on wszelkie możliwe, a konieczne dla zakończenia postępowania działania, które jednakże z przyczyn niezależnych od organu nie przynoszą oczekiwanego skutku, w postaci zakończenia postępowania administracyjnego”.

Z kolei w wyroku z dnia 27 sierpnia 2013 r. (II OSK 549/13, Legalis) Naczelny Sąd Administracyjny zdefiniował postępowanie prowadzone w sposób przewlekły jako „postępowanie prowadzone w sposób nieefektywny poprzez wykonywanie czynności w dużym odstępie czasu bądź wykonywaniu czynności pozornych, powodujących, że formalnie organ nie jest bezczynny, ewentualnie mnożenie przez organ czynności dowodowych ponad potrzebę wynikającą z istoty sprawy”. W wyroku z dnia 26 października 2012 r. (II OSK 1956/12, Legalis) Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, iż w stanie przewlekłości postępowania czynności procesowe podejmowane przez organ nie posiadają cechy koncentracji niezbędnej w świetle przepisu art. 12 k.p.a., ustanawiającego zasadę szybkości postępowania, względnie mają charakter czynności pozornych, nieistotnych dla merytorycznego załatwienia sprawy. „Przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ zaistnieje zatem wówczas, gdy będzie mu można skutecznie przedstawić zarzut niedochowania należytej staranności w takim zorganizowaniu postępowania administracyjnego, by zakończyło się ono w rozsądnym terminie, względnie zarzut prowadzenia czynności (w tym dowodowych) pozbawionych dla sprawy jakiegokolwiek znaczenia”.

Biorąc powyższe pod uwagę, nie sposób podzielić argumentacji zawartej w przedmiotowym ponagleniu, zgodnie z którą w sprawie doszło do przewlekłości w prowadzeniu postępowania. Organ określił bowiem precyzyjnie, o czym wspomniano już

wcześniej nowy termin załatwienia sprawy, co podyktowane jest koniecznością zebrania i dokładnej analizy materiału dowodowego sprawy, w celu realizacji zasady prawdy obiektywnej, do czego Komisja została zobowiązana zgodnie z art. 7 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. poz. 718). Jako przyczyny uzasadniające przesunięcie terminu załatwienia sprawy wskazać należy także na znaczną liczbę zgromadzonych dokumentów w aktach sprawy i złożoność zebranego dotychczas materiału dowodowego, który wymaga dokładnej analizy w ramach postępowania z wniosku stron o ponowne rozpatrzenie sprawy. Nie sposób więc uznać, że w sprawie doszło do przewlekłości.

Dlatego też, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Przewodniczący Komisji

Patryk Jaki

Pouczenie:

Zgodnie z art. 141 § 1 i art. 144 i art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego oraz art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa - od niniejszego postanowienia nie służy środek zaskarżenia.